

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

SECȚIUNEA A PATRA

CAUZA I.D. v. MOLDOVA

(Cererea nr. 47203/06)

HOTĂRÎRE

STRASBOURG

30 noiembrie 2010

Definitivă la

11/04/2011

Această hotărîre a devenit definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 din Convenție. Ea poate fi supusă unei revizui editoriale.

În cauza I. D. v. Moldova,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a Patra), statuînd într-o Cameră compusă din următorii judecători:

Nicolas Bratza, *Președinte*,

Lech Garlicki,

Ljiljana Mijović,

David Thór Björgvinsson,

Ján Šikuta,

Päivi Hirvelä,

Mihai Poalelungi, *judecători*,

și Lawrence Early, *Grefier*,

Deliberînd în secret la 9 noiembrie 2010,

Pronunță următoarea hotărîre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. Cauza a fost inițiată prin cererea (nr. 47203/06) depusă împotriva Republicii Moldova la Curtea Europeană a Drepturilor Omului potrivit articolului 34 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale ("Convenția") de către dl I.D. („reclamantul”), cetățean al Republicii Moldova, la 12 noiembrie 2006. Președintele Camerei a acceptat solicitarea reclamantului de a-i păstra anonimul. (Regula 47 § 3 din Regulamentul Curții)

2. Reclamantul a fost reprezentat de dna T. Petrusin, jurist ce activează în Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de Agentul său, dl V. Grosu.

3. Reclamantul a pretins, în particular, că el a fost maltratat de către poliție, deținut în condiții de detenție inumane și degradante, precum și că nu i s-a acordat asistența medicală adecvată, cu încălcarea articolului 3 din Convenție. De asemenea, el s-a plîns potrivit articolului 13 din Convenție luat în conexiune cu articolul 3 din Convenție, de faptul că nu a dispus de un remediu național efectiv privind condițiile precare de detenție.

4. Cererea a fost repartizată Secțiunii a Patra a Curții. La 13 iulie 2009, Președintele acestei Secțiuni a decis să comunice cererea Guvernului. În temeiul dispozițiilor articolului 29 § 3 din Convenție, s-a decis examinarea fondului cererii concomitent cu admisibilitatea acesteia.

5. Reclamantul și Guvernul au prezentat observații scrise (Regula 59 § 1).

ÎN FAPT**I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI**

6. Reclamantul, dl I. D., este cetățean al Republicii Moldova, născut în 1977 și care la moment este deținut într-un penitenciar din Cricova.

7. La 13 octombrie 2003, reclamantul a fost reținut fiind bănuit de săvîrșirea unei sustrageri. În ziua următoare, un judecător de instrucție a dispus detenția sa pentru o perioadă de zece zile.

8. Reclamantul a pretins că, în timpul detenției, a fost bătut în mod regulat de către colaboratorii de poliție cu scopul de a-l determina să recunoască săvîrșirea infracțiunii. Potrivit reclamantului, el a fost bătut pe tot corpul cu bastoane de cauciuc, supus electrocutărilor, suspendat de o bară de metal și sufocat.

9. Pe parcursul celei de-a șaptea zile de detenție, el a fost dus la biroul lui B.R. și L.C. unde a fost încătușat și abuzat sexual cu o sticlă. Unul dintre colaboratorii de poliție îl fotografia în acest timp.

10. La 24 octombrie 2003, reclamantul a fost adus în fața unui judecător pentru prelungirea detenției sale. Judecătorul a dispus examinarea reclamantului de un medic.

11. În aceeași zi, reclamantul a fost examinat vizual de către un medic legist, care a constatat numeroase echimoze pe corpul său și pe membre și a concluzionat că acestea puteau fi cauzate de un obiect contondent cu suprafață limitată, posibil în circumstanțele indicate de reclamant.

12. La o dată nespecificată, reclamantul s-a plîns Procuraturii privind maltratarea sa de către poliție.

13. La 2 mai 2006, Procuratura Generală a respins plîngerea reclamantului. Contestarea sa a fost respinsă de Procuratura Generală la 27 februarie 2007.

14. Între timp, reclamantul a fost deținut în patru instituții de detenție ale Ministerului Afacerilor Interne și Ministerului Justiției.

15. Între data reținerii sale și 23 octombrie 2004, reclamantul a fost deținut în detenție Izolatorul de detenție provizorie al DGCCO. El a fost apoi transferat la Comisariatul de poliție al sectorului Botanica, unde a fost deținut timp de douăzeci și trei zile. Între noiembrie 2004 și decembrie 2005, reclamantul a fost deținut în Penitenciarul nr. 13. Ulterior, el a fost transferat în Penitenciarul din Soroca, unde a fost deținut pînă la 6 februarie 2006. Între 6 februarie și octombrie 2006, reclamantul a fost din nou deținut în Penitenciarul nr. 13 din Chișinău. După aceea, el a fost transferat în Penitenciarul din Cricova, unde este deținut pînă în prezent.

16. Potrivit reclamantului, condițiile de detenție din toate instituțiile de detenție au atins nivelul unui tratament inuman și degradant. În ceea ce privește Izolatorul de detenție provizorie al DGCCO, reclamantul nu a descris condițiile de detenție, ci doar a făcut referință la hotărîrea Curții *Ostrovar v. Moldova* (nr. 35207/03, 13 septembrie 2005), în care au fost descrise aceste condiții. În ceea ce privește Comisariatul de poliție al sectorului Botanica, reclamantul a susținut că condițiile au fost similare cu cele din Izolatorul de detenție provizorie al DGCCO, cu excepția faptului că celulele erau în subsol și nu au fost echipate cu ferestre. În ceea ce privește prima perioadă de detenție în Penitenciarul nr. 13, reclamantul a susținut că un aspect important au constituit transferurile sale frecvente dintr-o celulă în alta, care, în opinia sa, au atins prin ele însele nivelul unui tratament inuman și degradant. Mai mult, celulele au fost suprapopulate, luminat insuficient și umede. Deținuții nu au fost aprovizionați cu lenjerie de pat și nu au beneficiat de condiții necesare pentru a-și spăla hainele. În ceea ce privește condițiile din Penitenciarul din Soroca, reclamantul a susținut că celulele erau suprapopulate și umede. În ceea ce privește Penitenciarul din Cricova, reclamantul sa plîns cu privire la condițiile din această instituție pentru prima dată în observațiile sale cu privire la admisibilitatea și fondul cauzei în ianuarie 2010, și numai cu privire la perioada octombrie - decembrie 2006, cînd el ar fi fost deținut într-o celulă suprapopulată în care nu era încălzire. Guvernul a contestat descrierea reclamantului privind condițiile sale de detenție.

17. În timpul celei de-a doua perioade de detenție în Penitenciarul nr. 13, reclamantul a suferit de hemoroizi și de o tulburare a căilor urinare. La 13 septembrie 2006, el a suferit o intervenție chirurgicală la anus, petrecută de către un medic independent ales de dînsul. Potrivit reclamantului, el a fost nevoit să suporte costurile intervenției chirurgicale și a tratamentului. După aproximativ două săptămîni, el a fost transferat din spital înapoi în Penitenciarul nr. 13, unde celula sa nu era echipată corespunzător pentru o persoană care avea probleme de sănătate ca ale sale. El era nevoit să urce de mai multe ori o zi în patul său aflat la nivelul superior, fapt ce ar fi contribuit la complicații postoperatoriale. Reclamantului nu i s-ar fi administrat clismă, toaletă din celulă nu era echipat corespunzător cu o jantă și el nu avea posibilitatea să se îngrijească de igiena personală.

18. Potrivit documentelor medicale prezentate de părți, se pare că în urma plîngerilor reclamantului cu privire la dureri în regiunea vezicii și dificultate în urinare, el a fost văzut de doi urologi independenți în octombrie 2006, care au recomandat un examen medical al

rinichilor, prostatei și ale căilor urinare. Investigația a fost efectuată într-un spital penitenciar în decembrie 2006 și, în conformitate cu documentele medicale aflate în posesia Curții, reclamantul a fost considerat ca fiind sănătos.

II. DREPT INTERN PERTINENT

Remediile naționale invocate de Guvern

19. În *Drugalev c. Ministerului Afacerilor Interne și Ministerului Finanțelor* (hotărîrea definitivă a Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2004), după trei ani de la eliberarea din detenție preventivă, reclamantul a pretins și a obținut o compensație în mărime de 15,000 lei moldovenești (MDL) (aproximativ 950 euro (EUR)) pentru faptul că a fost deținut în condiții inumane și degradante aproximativ șase luni. Cauza a fost examinată doar de două instanțe, iar hotărîrea Curții de Apel Chișinău nu a fost atacată în fața Curții Supreme de Justiție și durata totală a procedurilor a constituit aproximativ 1 an și 5 luni. Instanța și-a bazat decizia de a acorda compensația pe articolele 2 și 3 din Convenție.

20. În *Ciorap c. Ministerului Finanțelor*, reclamantul a inițiat o acțiune civilă în care a pretins compensații pentru daunele cauzate lui în rezultatul maltratării sale la momentul reținerii, omisiunea de a investiga plîngerea sa privind maltratarea, omisiunea de a-i acorda asistența medicală în detenție, precum și deținerii sale în condiții inumane. La 19 ianuarie 2007, Judecătoria Buiucani a emis o hotărîre în favoarea reclamantului și a acordat acestuia 30,000 MDL cu titlu de prejudiciu moral. La 21 iunie 2007, Curtea de Apel Chișinău a admis apelul Ministerului Finanțelor și a redus suma compensației pînă la 3,000 MDL.

21. În *Ipate c. Ministerului Finanțelor*, reclamantul a inițiat o acțiune civilă în care a pretins compensații pentru deținerea sa în condiții inumane și degradante în Penitenciarul nr. 13 în 2006 și pentru omisiunea administrației penitenciare de a-i înregistra declarația privind greva foamei. La 16 decembrie 2008, Judecătoria Centru a respins plîngerea reclamantului însă a admis celălalt capăt de plîngere. Reclamantul a primit 350 MDL cu titlu de prejudiciu moral.

22. În *Gristiuc c. Ministerului Finanțelor*, reclamantul a inițiat o acțiune civilă în care a pretins compensații pentru deținerea sa în condiții inumane și degradante în Penitenciarul nr. 13 între 2000 și 2003. La 19 noiembrie 2008, acțiunea a fost admisă de către Curtea Supremă de Justiție și reclamantul a primit 10,000 MDL cu titlu de prejudiciu moral.

ÎN DREPT

23. Reclamantul s-a plîns conform articolului 3 din Convenție prin faptul că a fost maltratat de colaboratorii de poliție la reținere și pe parcursul detenției. De asemenea, el s-a plîns precum că, începînd cu momentul reținerii sale și pînă în octombrie 2006, condițiile sale de detenție au atins nivelul unui tratament inuman și degradant, precum și de omisiunea autorităților de a-i oferi tratamentul medical corespunzător în detenție. Articolul 3 din Convenție prevede următoarele:

“Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

24. Reclamantul a invocat lipsa unui remediu eficient la nivel național vizavi de condițiile necorespunzătoare ale detenției sale și a pretins o violare a articolului 13 din Convenție, care prevede următoarele:

“Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta Convenție au fost încălcate are dreptul de a se adresa efectiv unei instanțe naționale”

I. ADMISIBILITATEA PLÎNGERILOR

A. Plîngerea adresată conform articolului 3 din Convenție privind condițiile necorespunzătoare de detenție

25. Reclamantul a considerat că condițiile de detenție din Izolatorul de detenție provizorie al DGCCO și Comisariatul de poliție al sectorului Botanica, precum și în Penitenciarul nr. 13 și în Penitenciarul din Soroca, au atins nivelul unui tratament inuman și degradant.

26. Guvernul a susținut că reclamantul nu a epuizat remediile naționale aflate la dispoziția acestuia. În particular, Statul pîrît a menționat că reclamantul nu a făcut uz de prevederile Constituției și cele ale Codului civil pentru a pretinde compensații pentru preținsele condiții precare ale detenției. Mai mult, reclamantul ar fi putut invoca în fața instanțelor naționale aplicarea directă a articolului 3 din Convenție. În susținerea poziției sale, Guvernul s-a bazat pe jurisprudența instanțelor naționale. (a se vedea paragrafele 19-22 de mai sus)

27. Curtea amintește că scopul termenului de șase luni stabilit în articolul 35 este de a promova certitudinea legală prin asigurarea faptului că cauzele ce ridică chestiuni în conformitate cu Convenția trebuie examinate într-o perioadă rezonabilă și că deciziile adoptate în trecut nu pot fi deschise contestării în mod continuu. În cauzele în care există o situație continuă, termenul de șase luni decurge din momentul încetării acesteia. (*B. și D. v. Regatul Unit*, nr. 9303/81, decizia Comisiei din 13 octombrie 1986, Decizii și Rapoarte (DR) 49, p. 44) Conceptul unei „situații continue” se referă la o stare de lucruri ce decurge din activități continue ale sau din numele Statului în stare să mențină calitatea de victimă a reclamantului (a se vedea, *Montion v. Franța*, nr. 11192/84, decizia Comisiei din 14 mai 1987, DR 52, p. 227, și *Hilton v. Regatul Unit*, nr. 12015/86, decizia Comisiei din 6 iulie 1988, DR 57, p. 108). În mod normal, termenul de șase luni decurge din momentul epuizării remediilor naționale. În cazul cînd este clar de la început că nici un remediu efectiv nu a fost disponibil reclamantului, termenul decurge din data acțiunilor sau măsurilor de care acesta se plînge (a se vedea, *D.P. și J.C. v. Regatul Unit* (dec.), nr. 38719/97, 26 iunie 2001).

28. În *Koval v. Ucraina* ((dec.), nr. 65550/01, 30 martie 2004) și *Mikhaniv v. Ucraina* ((dec.), nr. 75522/01, 20 mai 2008), reclamantii de asemenea au fost deținuți în cîteva instituții de detenție diferite, Curtea a statuat că fiecare perioadă de detenție se referea la evenimente specifice, care au avut loc la date ce puteau fi identificate și prin urmare ele nu puteau fi interpretate ca o „situație continuă”. Curtea a concluzionat că termenul de șase luni prevăzut de articolul 35 § 1 din Convenție urmează a fi calculat din momentul în care fiecare perioadă de detenție a încetat.

29. O abordare diferită a fost efectuată de Curte în *Guliyev v. Rusia* (nr. 24650/02, 19 iunie 2008), unde aceasta a considerat că două perioade de detenție diferite au constituit o „situație continuă”, deoarece caracteristica principală a ambelor perioade de detenție era suprapopularea celulelor.

30. În prezenta cauză Curtea notează că în descrierea făcută de reclamant cu privire la condițiile de detenție pe parcursul întregii perioade de detenție sînt elemente caracteristice comune, cum ar fi condițiile materiale precare. În același timp, Curtea notează că principala caracteristică negativă a fiecărei perioade de detenție era diferită. În special, atunci cînd descrie prima perioadă de detenție în Penitenciarul nr. 13, reclamantul a pus accentul pe transferurile sale foarte frecvente dintr-o celulă în alta și a susținut că acest fapt în sine a constituit o încălcare a drepturilor sale garantate de articolul 3 din Convenție. Referindu-se la a doua perioadă de detenție în Penitenciarul nr. 13, reclamantul s-a axat pe pretinsa asistență medicală insuficientă. În astfel de circumstanțe, Curtea conchide că fiecare perioadă de detenție se referă la evenimente specifice care au avut loc la date ce pot fi identificate și, prin urmare, perioadele respective nu pot fi interpretate ca o “situație continuă”.

31. Curtea notează că cererea a fost depusă la Curte în noiembrie 2006. Nu a fost identificată vreo circumstanță care să sugereze că reclamantul a fost în careva mod împiedicat de către autorități să se plîngă înainte de data respectivă cu privire la detenția sa în Izolatorul de

detenție provizorie al DGCCO, Comisariatul de poliție al sectorului Botanica, prima perioadă de detenție în Penitenciarul nr. 13 și detenția în Penitenciarul din Soroca. În consecință, în măsura în care plîngerile se referă la aceste perioade, ele urmează a fi considerate ca fiind depuse într-un termen mai mare de șase luni de cînd pretinsa încălcare a avut loc și trebuie să fie declarate inadmisibile în temeiul articolului 35 §§ 1 și 4 din Convenție. O abordare similară trebuie să fie aplicată în ceea ce privește plîngerile referitoare la condițiile în Penitenciarul din Cricova, deoarece acestea au fost introduse după mai mult de patru ani de la pretinsa încălcare (a se vedea paragraful 16 de mai sus).

32. În măsura în care plîngerile se referă la a doua perioadă de detenție a reclamantului în Penitenciarul nr. 13, Curtea va examina dacă reclamantul a avut la dispoziție remediile naționale care ar fi trebuit epuizate înainte de a se plînge în fața Curții.

33. Curtea amintește că potrivit articolului 35 § 1 din Convenție, în mod normal, reclamantul trebuie să recurgă la remediile care sunt disponibile și suficiente pentru a oferi posibilitatea redresării pretinselor violări. Existența remediilor în cauză trebuie să fie suficient de certă nu doar în teorie, ci și în practică, iar în caz contrar, acestea ar fi lipsite de accesibilitatea și eficiența necesară (a se vedea, printre alte autorități, *Akdivar și alții v. Turcia*, hotărîrea din 16 septembrie 1996, § 66, *Rapoarte ale Hotărîrilor și Deciziilor* 1996-IV)

34. În mod normal, aprecierea faptului dacă remediile naționale au fost sau nu epuizate, se efectuează în raport cu data cînd cererea a fost depusă la Curte (*Prodan v. Moldova*, nr. 49806/99, § 39, ECHR 2004 III (extrase)).

35. După ce a examinat jurisprudența instanțelor naționale invocată de către Guvern, Curtea notează că, la momentul depunerii cererii reclamantului, doar hotărîrea în cauza *Drugalev* a fost adoptată de către instanțele judecătorești naționale. Curtea nu s-a lăsat convinsă că cauza *Drugalev* a fost parte a unei politici coerente a instanțelor de judecată naționale în ceea ce privește acordarea de remedii reale împotriva încălcărilor articolului 3 al Convenției, izvorîte din condiții precare de detenție. În special, Curtea nu a observat ca instanțele naționale să fi fost în stare să pună capăt acestor încălcări cu caracter continuu. Prin urmare, Curtea consideră că Guvernul nu a demonstrat că un remediu efectiv, atît teoretic, cît și practic, a fost disponibil la momentul respectiv. În consecință, plîngerea în temeiul articolului 3 din Convenție nu poate fi declarată inadmisibilă pentru neepuizarea căilor interne de atac și obiecția Guvernului trebuie respinsă.

B. Plîngerea adresată conform articolului 3 din Convenție privind pretinsa asistență medicală inadecvată în detenție

36. Reclamantul a susținut că nu i-a fost oferit tratamentul medical corespunzător. Guvernul a contestat acest fapt.

37. Curtea notează că reclamantului i s-a permis efectuarea unei intervenții chirurgicale de către un chirurg independent ales de dînsul. Mai tîrziu i s-a permis să fie examinat de doi urologi independenți și a fost supus unui examen medical într-un spital penitenciar, în conformitate cu recomandarea acestora. Reclamantul nu a prezentat dovezi în sprijinul afirmației sale precum că ar fi avut nevoie de un tratament medical ce nu i-a fost acordat sau că a trebuit să suporte costul tratamentului său. În lipsa unor documente justificative, simplele declarații ale reclamantului nu sunt suficiente pentru Curte să accepte afirmația invocată. În măsura în care susținerile reclamantului, conform cărora celula în care a fost deținut după operație nu era potrivită pentru starea lui, Curtea va examina această alegație împreună cu capătul de plîngere privind condițiile de detenție din Penitenciarul nr. 13.

38. În concluzie, Curtea conchide că capătul de plîngere privind pretinsa asistență medicală inadecvată este vădit neîntemeiat și respectiv inadmisibil în sensul articolului 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

C. Restul plîngerilor

39. Cu privire la restul plîngerilor, Curtea consideră că acestea ridică chestiuni de fapt și de drept care sînt suficient de serioase pentru ca aprecierea lor să depindă de examinarea fondului și că nu au fost stabilite alte temeiuri care ar permite de a le declara inadmisibile. Prin urmare, Curtea declară admisibile restul plîngerilor din cerere. În conformitate cu decizia sa de a aplica articolul 29 § 3 din Convenție (a se vedea paragraful 4 de mai sus), Curtea va examina imediat fondul acestor plîngeri.

II. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 3 DIN CONVENȚIE PRIVIND MALTRATAREA RECLAMANTULUI DE POLIȚIE

40. Guvernul a declarat că nu era în stare să ofere o explicație plauzibilă pentru leziunile cauzate reclamantului aflîndu-se în detenție și că admitea faptul că a existat o încălcare a drepturilor reclamantului garantate de articolul 3 din Convenție.

41. Curtea se referă la jurisprudența sa, inclusiv cauza *Buzilov v. Moldova* (nr. 28653/05, 23 iunie 2009), unde, în circumstanțe de fapt similare, aceasta a constatat violări ale articolului 3 din Convenție. În lumina jurisprudenței menționate, precum și în sensul recunoașterii clare a violării din partea Guvernului, Curtea conchide că a existat o violare a articolului 3 din Convenție.

III. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 3 DIN CONVENȚIE PRIVIND CONDIȚIILE NECORESPUNZĂTOARE DE DETENȚIE

42. Guvernul a susținut că, în Penitenciarul nr. 13, toate celulele erau echipate cu electricitate, toalete și chiuvete. Echipamentul și sistemul de canalizare erau în stare de funcționare bună. Potrivit Guvernului, condițiile de detenție în acest penitenciar nu au atins pragul minim de severitate pentru a constitui o încălcare a articolului 3 din Convenție.

43. Reclamantul nu a fost de acord cu Guvernul și a susținut că condițiile materiale în Penitenciarul nr. 13 erau foarte precare. Celulele erau suprapopulate, iluminarea naturală era foarte slabă, nu existat ventilație, pereții și aerul erau umezi. Deținuții nu erau aprovizionați cu lenjerie de pat. Energia electrică în celule era disponibilă doar timp de patru ore pe zi, iar deținuții erau nevoiți să petreacă în celulele lor douăzeci și trei de ore pe zi.

44. Curtea reiterează că principiile generale privind condițiile de detenție au fost stabilite în speța *Ostrovar v. Moldova* (nr. 35207/03, §§ 76-79, 13 septembrie 2005).

45. Cu privire la condițiile de detenție în Penitenciarul nr. 13 în perioada februarie-octombrie 2006, Curtea amintește că, în *Turcan v. Moldova* (nr. 10809/06, §§ 35-39, 27 noiembrie 2007), aceasta a constatat violarea articolului 3 din Convenție privind condițiile necorespunzătoare de detenție a reclamantului în aceeași instituție între februarie și septembrie 2006.

46. În aceste circumstanțe, Curtea consideră că suferințele cauzate reclamantului în timpul detenției sale au trecut de pragul minim al suferințelor inerente detenției și au atins un nivel contrar articolului 3 din Convenție.

IV. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 13 DIN CONVENȚIE

47. Reclamantul a susținut că nu a existat un remediu eficient ce ar fi putut fi utilizat la nivel național vizavi de condițiile necorespunzătoare ale detenției sale.

48. Guvernul a reiterat argumentele referitoare la neepuizarea căilor interne de atac (a se vedea paragraful 26 de mai sus).

49. După cum Curtea a statuat de mai multe ori, articolul 13 din Convenție garantează disponibilitatea la nivel național a unui remediu, indiferent de forma acestuia, pentru

implementarea esenței drepturilor și libertăților prevăzute de Convenție, disponibilitate ce trebuie să fie asigurată în ordinea juridică internă. Efectul articolului 13 din Convenție este astfel încât să impună acordarea unei căi de atac interne pentru a putea remedia substanța unei „plîngerii disputabile”, în conformitate cu prevederile Convenției și să ofere o redresare corespunzătoare.

50. Curtea notează că Guvernul a omis să prezinte dovezi privind existența unui remediu național efectiv (a se vedea paragraful În mod normal, aprecierea faptului dacă remediile naționale au fost sau nu epuizate, se efectuează în raport cu data cînd cererea a fost depusă la Curte (*Prodan v. Moldova*, nr. 49806/99, § 39, ECHR 2004 III (extrase))).

35 de mai sus). Respectiv, Curtea consideră că nu a fost arătat faptul că remedii efective pentru plîngerea reclamantului au existat. Astfel a existat o violare a articolului 13 din Convenție cu privire la condițiile de detenție ale reclamantului în Penitenciarul nr. 13.

V. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

51. Articolul 41 din Convenție prevede:

“Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decît o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu material

52. Reclamantul a pretins 116,350 EUR cu titlu de prejudiciu material, suma reprezentînd cheltuielile sale pentru tratament, costurile pierderii locuinței, pierderea parțială a capacității de muncă, inflația și costul tratamentului pentru reabilitare și adaptare psihologică. Reclamantul a susținut că el a contractat diferite boli în timpul detenției și că mama sa a fost nevoită să gajeze apartamentul pentru a achita intervenția chirurgicală a reclamantului. Acesta a pretins că ea nu a putut onora datoriile și astfel a pierdut apartamentul.

53. Guvernul a susținut că reclamantul nu era îndreptățit la careva compensații deoarece nu exista o legătură cauzală dintre violarea constatată în cauză și pretinsul prejudiciu material solicitat de reclamant.

54. Curtea notează că reclamantul nu a prezentat nici o dovadă pentru a demonstra existența legăturii cauzale dintre pretențiile sale sub acest capăt a satisfacției echitabile și violările constatate mai sus. Prin urmare, această pretenție trebuie respinsă ca neîntemeiată.

B. Prejudiciu moral

55. Reclamantul a pretins 200,000 EUR cu titlu de prejudiciu moral, argumentînd că el trăiește sentimente de anxietate și că va fi necesară trecerea unui timp îndelungat pentru ca sănătatea și viața sa socială să se refacă.

56. Guvernul nu a fost de acord și a argumentat că suma pretinsă era excesivă în lumina jurisprudenței Curții în cauze similare.

57. Avînd în vedere violările constatate mai sus și gravitatea acestora, Curtea consideră că acordarea unei sume pentru prejudiciul moral cauzat este justificată în această cauză. Evaluînd pe principii echitabile, Curtea acordă reclamantului 15,000 EUR.

C. Costuri și cheltuieli

58. Reclamantul a pretins de asemenea 2,000 EUR cu titlu de costuri și cheltuieli.

59. Guvernul a contestat această sumă și a argumentat că ea era excesivă și nefundamentată.

60. În conformitate cu jurisprudența sa, Curtea trebuie să determine dacă costurile și cheltuielile solicitate au fost suportate efectiv și în mod necesar de către reclamant și dacă sînt rezonabile ca quantum (a se vedea *Nilsen și Johnsen v. Norvegia* [GC], nr. 23118/93, § 62, ECHR 1999-VIII)

În prezenta cauză totuși, reclamantul nu a prezentat vreo probă pentru susținerea pretențiilor sale. Prin urmare, Curtea decide de a nu acorda careva sume sub acest capăt.

D. Penalități

61. Curtea consideră oportun ca penalitatea de întârziere să fie bazată pe rata limită a dobînzii Băncii Centrale Europene, căreia urmează să i se adauge trei procente.

DIN ACESTE CONSIDERENTE, CURTEA

1. *Declară* prin majoritate de voturi că plîngerea reclamantului privind condițiile de detenție pînă la a doua perioadă a detenției sale în Penitenciarul nr. 13 este inadmisibilă;
2. *Declară* unanim că plîngerile reclamantului privind condițiile de detenție din a doua perioadă a detenției în Penitenciarul nr. 13, lipsa unui remediu efectiv în acest sens și maltratarea lui de către poliție este admisibilă și restul cererii inadmisibil;
3. *Hotărăște* unanim că a avut loc o încălcare a articolului 3 din Convenție cu privire la maltratarea reclamantului de către poliție;
4. *Hotărăște* unanim că a avut loc o încălcare a articolului 3 din Convenție cu privire la condițiile de detenție din a doua perioadă a detenției în Penitenciarul nr. 13;
5. *Hotărăște* unanim că a avut loc o încălcare a articolului 13 din Convenție luat în conexiune cu articolul 3 cu privire la lipsa remediilor efective naționale pentru condițiile de detenție din a doua perioadă a detenției în Penitenciarul nr. 13;
6. *Hotărăște* unanim
 - (a) că Statul reclamat trebuie să achite reclamantului, în decurs de trei luni de la data la care hotărîrea va deveni definitivă în conformitate cu prevederile articolului 44 § 2 din Convenție, 15,000 EUR (cincisprezece mii euro) cu titlu de prejudiciu moral, sumă de bani care urmează a fi convertită în valuta națională a Statului reclamat la rata de schimb aplicabilă la data efectuării plății, plus orice taxă care ar putea fi încasată;
 - (b) că din momentul expirării celor trei luni menționate mai sus, o penalitate de întârziere va fi plătită, reieșind din suma de mai sus, la rata limită a dobînzii Băncii Centrale Europene pentru perioada de penalizare plus trei procente;
7. *Respinge* unanim restul pretențiilor reclamantului de satisfacție echitabilă.

Întocmită în limba engleză și notificată în scris la 30 noiembrie 2010 potrivit articolului 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Lawrence Early
Grefier

Nicolas Bratza
Președinte